

vil jeg sige, at det forekommer mig at være paafaldende, naar han fandt saa stærke Realitetsgrunde mod Lovforslaget, at han da i de Bemærkninger, han fremstillede, byggede allerede derpaa, vilde modsætte sig dette Lovforslags Fremme, saa siger jeg, at saa er det mærkeligt, at han begyndte med at sige, at det, der for ham var det Væsentligste, nemlig at vende tilbage til Næringskatten, er affurat det Selvsamme, som Udvalgets Flertal har fremstillet. Han vilde paavise dette, at de Regler for mellemkommunal Beskatning, som Udvalgets Flertal tilraader, falde sammen med Begrebet „Næringskat“. Han yndede forøvrigt ikke Ordet Næringskat, idet han troede, at det, som han og det ærede Medlem for Aarhus (Singerslev) havde taget Ordet for, ikke med Rette kunde betegnes som Næringskat. Nu beviser det ganske vist Sættet, om man kalder det Næringskat eller Bedriftskat, men de ærede Medlemmers Udtalelser i Betænkningen, der indeholde Forklaringen af, hvad det er de sigte til og ønske opnaaet, ere saa tydelige, at der ikke lettelig kan være Tvivl derom. De sige i Betænkningen, at der ved Siden af Kommuneskatten paa Hartkornet, „hvilken iøvrigt, da den falder paa Landbedriften som saadan uden Hensyn til Nettondbhyttet, i Virkeligheden er en Næringskat“, ved Siden deraf, siger jeg, „har manglet det fornødne Supplement, manglet Afgang til at beskatte anden Næring og Bedrift end netop Agerbruget“. Jeg troer, at denne Udtalelse er saa tilstrækkelig tydelig, at derom kan ingen Tvivl være, at de endog saa have gaaet til at betragte Hartkornskatten som en Næringskat, hvori jeg ikke giver dem Ret — den er dels en Næringskat, dels en Eiendomskat — og at de ville have en Supplement til denne Næringskat af Hartkornet, det vil altsaa sige: en Næringskat paa Bedrift, som dog forøvrigt kaldes Bedriftskat i rigtig Følelse af, at Navnet Næringskat er bleven saa forhadet her i Landet, at man bør tage i Betænkning at nævne BARNET ved dets rette Navn. De sige et andet Sted, at Bedrift og Næringsdrivende bør beskattes som saadanne. Jeg antager det ærede Medlem fra Aarhus ogsaa vil give mig Ret deri, at det, som virkelig menes ved disse Udtalelser i Betænkningen, i alt Væsentligt er det Samme, som der opnaas ved Næringskatten; men det ærede Medlem fra Lynghby mente altsaa, at det var det Samme, der var opstillet fra Flertallets Side, naar man overhovedet gav Afgang til at beskatte den Indtægt, som falder i Næringskommunen fra en Udenjognsboende. Det ærede Medlem maa imidlertid lægge Mærke til et lille Ord, som i den Henseende

betegner den afgjørende Forskjel. Der tales ikke her om en Beskatning paa Næring som saadan, men om Beskatning af den Indtægt, som en Næring giver; det er den væsentlige Forskjel. Det er det, som jeg betegnede igaar som det Absurde ved Næringskatten, at det er en Skat, som hviler paa Næringen, Virksomheden som saadan, uden Hensyn til hvad Indtægt den giver den Næringsdrivende, uden Hensyn til hans virkelige Skatteevne, medens Udvalgets Flertal derimod netop har opstillet en Indtægtsskat, hvor al Indtægt, være sig af Næring i Embede og Fordeiendom, beskattes, en Indtægtsskat, som altsaa svarer til Skatteevnen. Det er noget meget Forskjelligt fra Noget, der er diametralt modsat det, som man tilfugter med Næringskatten. Det ærede Medlem kom endvidere med en Udtalelse om, at han overhovedet var imod at ensartetegne de kommunale Skatteregler, og at han anerkjendte, at de Forslag, som nu vare opstillede af Udvalgets Flertal, imødekam den Betragtning, at man burde overlade et betydeligt Spillerum for hver Kommunes frie Bestemmelse; men han sagde, at ved dette Forslag, ja selv ved de Vædringsforslag, som nu ere fremstillede her ved 2den Behandling, vilde den Forskjel udvisses, som nu er tilstede og bør anerkjendes at være tilstede imellem Kommunerne. Jeg vilde have sat megen Pris paa, om det ærede Medlem var kommet noget mere ind derpaa og havde paapeget os, hvilke Forskjelligheder det er, han derved sigter til, som ikke bør udvisses, og som Flertallets Forslag ikke giver Afgang til at opretholde; thi jeg er overbevist om, at Flertallet vilde tage saa meget Hensyn til at opretholde berettigede kommunale Eiendommeligheder, at man vistnok med særlig Interesse vilde lytte til hans Raad i den Henseende. Det ærede Medlem havde imidlertid ikke engang forsøgt paa at paavise, hvori disse Forskjelligheder skulde bestaa, som Udvalgets Flertal ikke har taget Hensyn til, og jeg kan derfor ikke følge ham videre i hans Tanke, thi for end man kan optage en Diskussion om Noget maa man dog vide, hvad det er, Anken dreier sig om, men jeg er ikke istand til at kunne faae Det paa, hvilke de Eiendommeligheder ere, som ikke ske tilstrækkelig Fuldst ved Flertallets Forslag. Kunne imidlertid saadanne paavises, er jeg ogsaa overbevist om, at Udvalgets Flertal ikke vil være utilbueligt til at vise Smødekommen i saa Henseende. Endelig udtalte det samme ærede Medlem, at han anerkjendte, at der paabvilede Hartkornet en usforholdsmæssig Byrde, og at dette Hartkorn skulde lettes, men at det paa den anden Side ikke burde lettes saaledes, at